

Monrad: Jeg troer ikke, at den ærede Finantsminister kan gaae videre, end han allerede er gaaet i denne Sag. Der vil efter min Mening foreligge et afgjort Brud med Regjeringen, dersom dette Ændringsforslag bliver vedtaget. Naar man ikke gaaer ind paa at imøbegaae de Herrer med Hensyn til deres Opfattelse af Rigsraadet, da er dette ganske naturligt, fordi denne Sag er bleven behandlet saa ofte, og man fra begge Sider har udvevlet sine Anskuelser, og det vistnok ikke er til Naade, at man her vedbliver dermed. Ved Sagens anden Behandling ere jo alle Grunde blevne fremsatte for og imod, og, hvad kan det saa nytte nu at blive ved at repetere dem? Jeg troer, at Forsamlingen er bedst tjent med, at man henholder sig til det Tidligere, at Grundloven af 18de November efter vor Mening er lovligt bestaaende, og at derfor ogsaa dens Bestemmelser med Hensyn til den finantstielle Ordning maae komme til Anvendelse. Nu siger det ærede Medlem, at Finantsministeren ikke har indrømmet det Allermindste. Jeg skal dog vise ham, hvad der er indrømmet fra den ærede Finantsministers Side. Dersom det, der er gaaet ud, optoges i selve Finanteloven, vilde det give Finantsministeren en formelig Bemyndigelse til at tage Pengene; det vilde være en udtrykkelig Godkjenden fra Rigsdagens Side af Rigsraadet. Maa skee man burde have staaet derpaa, men man har haadt Freden kjær. Og hvad har Ministeren fremdeles indrømmet? Han har indrømmet, at det Skridt, han gjør, naar han tager Penge af Kongerigets Kasse til Fællesudgifters Bestridelse, gjør han paa sit eget Ansvar, og han har indrømmet, at de Herrer kunne forbeholde sig at gjøre Ansvar gjældende mod ham, hvis han gjør noget Ulovligt, at de kunne forbeholde sig at stille ham for Rigsretten, hvis de finde, at han har gjort Noget, som han ikke har haadt Bemyndigelse til at gjøre. Dette er Sagens Stilling, og jeg troer ikke, at den ærede Finantsminister vil kunne gaae et Haneffeb længere, end han er gaaet. Forøvrigt: er dette et Dieblit, hvor det er ønskeligt at tilveiebringe en saadan Strid? Er der ikke Strid nok i Forveien, og skulle vi desforuden kaste et saadant Strids spørgsmål ind? Der foreligger

jo nu i Rigsdagen et Grundlovsforslag til Behandling; vil det da være rigtigt paa dette Stadium at fremkalde Striden ved saadanne Punkter som dette? Desværre, det kan være, at det vil være umuligt ad Overenskomstens Veie at komme til et Resultat, men dersom det er muligt, er saa et Dieblit som det nærværende helbigt valgt til at fremkalde Striden? Hvis der skal være Strid, vil det da ikke være rigtigst, at den kommer der, hvor det viser sig, hvorom den skal dreie sig, og vil det da ikke give Regjeringen en stor Fordeel, naar den kan sige, at vi udtrykkelig have nægtet at votere de nødvendige Penge til Kongehuset, til Apnager, til Hæren og Flaaden, naar den kan sige: De have berøvet mig Midlerne til at udrede disse Udgifter; De have sagt, at Pengene skulle flyde ind i Kongerigets Kasse. Er dette en helbig Naade at optage Kampen paa, dersom den virkelig kommer, og det bliver nødvendigt at optage den? Nei, det er i enhver Henseende et saa uforstandigt Skridt, som noget kan være, dersom vi gaae ind paa det stillede Ændringsforslag.

Finantsministeren: Da jeg maa være tilstede i Landstinget, hvor der er en Sag til tredie Behandling, som Finantsministeren har forelagt, skal jeg endnu sluttelig udtale mig med Hensyn til den Paastand, at Ministeriet ikke skulde være fremkommet med Grunde for, at man ikke bør stemme for det stillede Forslag. Dette Forslag ligner i Et og Alt og har den samme Tendents som de tidligere af Udvalgets Fleertal stillede Forslag i samme Retning. Jeg finder det derfor aldeles overflødigt at gjentage de Grunde, som under Sagens anden Behandling bleve gjorte gjældende imod disse Forslag, og som ere blevne godkendte af Thingets Fleertal. Det forekommer mig, at naar man ikke vil spinde Forhandlingerne ud i det Uendelige, hvoraf hverken Rigsdagen eller Landet kan høste Nytte, saa maa man indskrænke sig til, hvad der engang er blevet sagt, og ligesaa lidt, som det kan naa at fremkomme med de selvsamme Forslag, kun under en forskjellig Form, ligesaa lidt kan det føre til sand Nytte at gjentage de samme Grunde, blot med andre Ord. Jeg kan for Resten i det Væsentlige